

Hồi thứ năm mươi chín

Tai qua nạn khỏi; Nghĩa nặng tình sâu

Sở Vân hít một hơi mặt đỏ bầm lên vì tức giận, thét một tiếng vung chưởng giáng về phía tên đại hán phía phải. Tên đó hừ một tiếng, phản kích chín đường đao, ánh đao loé lên như chớp, dũng mãnh vô cùng. Sở Vân lắc người nhanh như chớp nhập trung cung đối thủ, khiến hắn kinh hãi, hét lên một tiếng vung đao chém tới, nhưng hắn đã chậm mất rồi, lưỡi đao chưa kịp quay về thì lục phủ ngũ tạng, ruột gan phèo phổi của hắn đã bị song trảo của Sở Vân lôi ra hết. Tên đồng bọn của hắn đang kinh ngạc bị binh khí của Cô Yển La Hán là cái tử thi kia đập văng ra xa ngoài sáu thước, ngơ ngác thờ thần, thì một bóng đen hay tay đâm máu đã đập vào mặt hắn, rồi tiếp đó cả cái xác không hồn của Bì Xương đã ập vào thân thể của hắn. Thế là thanh Tử kim đao bất khỏi tay hắn bắn vút lên không, lấp lánh rơi xuống, được Sở Vân tiếp sức bổ vào xả đôi thân hình hắn. Trong lúc thân hình hắn chưa kịp đổ xuống đất, thì Sở Vân đã như một con hổ điên nhằm phía Lê Tường lao đến lập tức. Lúc này thanh kiếm trong tay Lê Tường đã bị trúc trượng của Thiên Bao Ô Hồng đánh văng, áo quần đâm máu, đầu tóc bù xù, mắt trừng trừng nhìn về phía thanh kiếm bị đánh bay đến thần thờ. Thấy thế Thiên Bao Ô Hồng cười đều giả rồi phẩy tay ra hiệu, lập tức năm đại hán vung tít đao kiếm reo hò loạn xạ, lao đến đâm chém khắp nơi trên cơ thể nàng.

Thân hình Sở Vân đứng vào lúc ấy cũng vừa kịp đến, chàng như quỷ dữ từ địa ngục đột ngột hiện lên, thân hình bê bết máu, bất chấp rừng đao núi kiếm đang bổ xuống, lao bổ vào ôm chầm lấy thân hình Lê Tường, lăn bắn ra ngoài, những tiếng loạt soạt vang lên, quần áo và da thịt Sở Vân bị xé nát mấy chỗ, máu tươi vọt ra. Đồng thời hai chân chàng khuyu trên mặt đất đá vào một ngọn thiết côn, khiến cây thiết côn bay vút ra nhanh như chớp. Năm đại hán nọ đồng thời rú lên một tiếng thảm thiết, cả năm người từ đầu gối trở xuống đã bị thiết côn quật nát hết, chúng gục xuống lăn lộn tứ phía.

Khuôn mặt của Tử trượng Tấn thiên Bao Hồng Ô đỏ bầm vì cảm phần. Trúc trượng điên cuồng vùn vủ giáng xuống thân hình Sở Vân và Lê Tường đang lăn lộn trên mặt đất. Lúc này Sở Vân biết không còn cách nào tránh kịp, chàng nghiêng rằng dùng thân thể che cho Lê Tường, cánh tay trái đánh hất lên, cánh tay phải dùng toàn lực phóng tới, mồm cất một tiếng hú dài. Trong lúc cánh tay trái của chàng liên

tiếp đón đỡ những đường trượng của đối phương thì thân thể của Bao Hồng Ô đã ngã văng ra năm thước, trên trán cắm phập một vật sáng loáng, đó là Quỷ khốc. Sở Vân không dừng tay, hai mắt nẩy lửa, xông vào quật nát bốn năm đệ tử của Ngũ lôi giáo, trong lúc ấy mười mấy đệ tử khác của Ngũ lôi giáo phóng lên mình ngựa cầm đầu tháo chạy.

Sở Vân thân hình đầm máu, đứng sững giữa những xác chết, miệng nở nụ cười quái dị, Tay phải chàng móc ra ba viên Hoả long đạn, bắn theo mười mấy tên kỵ sĩ đang chạy về phía trước. Ba tiếng nổ vang lên, ba ngọn lửa bùng phát bắn ra tứ phía như một tấm lưới từ trên cao chụp xuống những kỵ sĩ nọ.

Thế là mười mấy con người lăn lộn gào thét vì ngọn lửa lưu huỳnh đang thiêu đốt chúng. Những con ngựa cũng lồng lên, cả người lẫn ngựa như những ngọn đuốc bùng cháy khét lẹt.

Sở Vân khuyu xuống, cổ họng rất như lửa đốt, dồn hết sức định thần. Sở Vân bò dậy nhìn Lê Tường sắc mặt trắng bệnh như xác chết, nằm trên mặt đất, hơi thở yếu ớt, hai mắt nhắm nghiền, quần áo đầm máu. Sở Vân lại cúi xuống run run đưa tay bắt mạch cho nàng. Một lúc sau nét mặt cực kỳ căng thẳng của Sở Vân từ từ tươi trở lại, môi chàng nở một nụ cười, chàng vội vàng lấy trong người ra một chiếc hộp gỗ nhỏ, lấy các thứ thuốc đủ màu trong ấy ra, chăm sóc băng bó các vết thương cho Lê Tường, băng bó lại rồi cho nàng uống một viên Cố huyết đơn. Rồi hết sức cẩn thận chàng ôm Lê Tường bước đến bên Cô Yến La Hán đang ngồi dựa lưng vào một tảng đá, hai mắt nhắm nghiền, hai tay dính đầy máu và đất bụi bịt lên vết thương trên bụng.

Nhìn thấy Cô Yến La Hán trong tình trạng như thế, Sở Vân vô cùng lo sợ. Chàng đặt vội Lê Tường xuống đất, rồi lão đảo quỳ xuống bên thân người bạn lớn, hai mắt rớm lệ nghẹn ngào hỏi:

– Lão huynh còn có thể chịu đựng được nữa không?

Cô Yến La Hán hết sức khó nhọc, đau đớn, nở một nụ cười có nói:

– Anh bạn yêu quý, ta cũng thật là phúc nhiều thọ lớn, ông trời hình như không muốn gọi ta về nhậm chức. Ha ha nếu không có người thì lão thiên đã gọi ta đi rồi.

Sở Vân nước mắt ràn rụa cố cười nói:

– Lão huynh, huynh tai to mặt lớn, không phải tướng đoản mệnh. Huynh cũng không được chết, sau này con của đệ và Tiểu Tường còn phải bái huynh làm lão chứ.

Nghiêm Tiểu Thiên cười rất vui, mặt méo đi vì đau đớn nói:

– Phải lắm, đã từ lâu ta kỳ vọng được làm lão, lão đệ mau lên kiểm

tra các vết thương xem thử ta còn sống được bao lâu nữa? Ha ha.

Sở Vân gật đầu đỡ Nghiêm Tiểu Thiên nằm xuống, gỡ hai tay đang ôm bụng của ông ta ra, cau mày nhăn mặt vì vết thương nơi bụng của vị đại la hán này. Chàng cẩn thận rửa sạch các vết thương, tra thuốc, băng bó chu tất cả, rồi sau đó mới đứng lên, mồ hôi và máu ướt đầm cả thân hình chàng. Lúc ấy hai chân chàng nhúc nhối đến không còn tuân theo ý chàng nữa., toàn thân nhúc nhối, tứ chi đau rần, hai mắt mờ đi, bầu trời như đang chuyển động, đảo lộn, mặt đất cũng lắc lư chao đảo. Sở Vân lão đảo muốn gục xuống, nhưng chàng cố hết sức gượng lại, vì chàng biết nếu lúc này chàng gục xuống thì chưa chắc đã dậy nổi nữa và hai người thân yêu nhất của chàng đang bị trọng thương sẽ không có ai chăm sóc họ, giúp đỡ cũng khó mà qua khỏi sự hành hạ của những thương thế họ mang trên người.

Chàng lấy trong mình ra một chiếc bình ngọc, lấy trong đó một viên linh đơn trắng như tuyết cho vào miệng, ngậm cho tan ra, từ từ nuốt xuống, rồi nhắm hai mắt lại, điều hoà chân khí chạy khắp chân thân để dưỡng thương, dưỡng thần một lúc khá lâu. Sở Vân bước đến bên tử thi Bao Ô Hồng, lấy lại thanh trường kiếm của mình đeo vào bên hông.

Sở Vân ôm lấy Lê Tường vẫn còn hôn mê rồi luồn tay định đỡ Nghiêm Tiểu Thiên dậy, nhưng chàng vừa động đến người ông ta thì vị đại la hán ấy mở bừng đôi mắt hỏi ngay:

– Con a đầu họ Lê đâu rồi?

Sở Vân đưa mắt chỉ Lê Tường đang nằm trên vai chàng, Cô Yến La Hán nhìn thấy bỗng rùng mình nói:

– Khi này ta thấy người bỗng nó lại nào ngờ nó đã đi rồi. Kẻ nào đã làm nên điều đó, hãy cho tứ mã phanh thây. Lão đệ người cũng đã chịu đựng nổi, ta không nói chắc người cũng không hỏi, vì tất cả là do lão Nghiêm Tiểu Thiên này mà tạo nên nghiệp chướng.

Sở Vân rất hiểu qua một trận huyết chiến những người chiến sĩ sau khi bị trọng thương đều có cảm giác mẫn cảm, dễ xúc động, dễ ảo tưởng, và nhất là thần kinh rất yếu mềm Sở Vân nói:

– Lão huynh hãy bình tĩnh lại, chớ quá xúc động làm vết thương vỡ ra, Tiểu Tường không chết đâu, thật đấy. Chỉ có bị thương nặng và hôn mê đi thôi.

– Không, đừng lừa ta, cô bé ấy đẹp lắm, dễ thương lắm. Xem kìa sắc mặt của nó trắng bệch ra, trời ơi người hãy giết ta đi lão đệ, tất cả là vì ta mà các người bị hại, trời ơi..

Sở Vân biết Cô Yến La Hán vẫn chưa tỉnh táo nên điểm huyết ngũ của ông ta rồi nói:

– Ngủ đi lão huynh, có tiểu đệ bảo vệ cho, hãy ngủ đi!

Sở Vân ôm Lê Tường vào trong lòng, ngồi xuống, nhìn bãi chiến trường thân xác ngổn ngang, lắc đầu thở một hơi dài. Cảnh tượng nơi ấy sẽ khiến những ai thần kinh còn yếu sẽ không chịu đựng nổi, vì thế chàng quyết định ra đi. Sở Vân cúi xuống xúc Cô Yến La Hán lên lưng, ôm Lê Tường trước ngực lấy hết sức leo lên mình ngựa. Con tuấn mã từ từ đứng lên, rồi cất bước nhẹ nhàng êm như ru lướt đi...

Cách đó chừng năm sáu dặm là Lạc nguyệt hồ nơi đó bảy hôm trước vậy mà bây giờ Sở Vân không thể nào đi được năm sáu dặm, không đủ sức lên đến lưng chừng núi, nơi đó có hồ nước đẹp tuyệt kia. Thế là chàng đành phải lưu lại nơi đó ở tạm vào một ngôi nhà trúc đã hư hỏng của những người ngư dân bỏ lại. Ngôi nhà ấy vốn là của một lão ngư dân độc thân, thành thử nơi ấy rất yên tĩnh và an toàn.

Tại đó Sở Vân đã dùng một cây kim bạc rất nhỏ khâu lại vết thương trên toàn thân của Cô Yến La Hán, đem tất cả các vị thuốc quý hiếm nhất trên thế gian này điều trị cho ông ta, cho nên vị cự phách giang hồ ấy chẳng bao lâu đã có thể dần bước giang hồ rồi. Vết thương nặng nhất trên người Lê Tường là bị một đao đâm trúng ngang hông, tuy không sâu lắm, nhưng vì Lê Tường đang cơn tức giận lại té mấy lần, cho nên bị rách và bị nhiễm độc, Sở Vân đã rửa sạch sẽ và làm thuốc lại cho nàng. Sau khi kiểm tra lại chàng thấy hài lòng về triển vọng của vết thương ấy, nên chàng đặt họ nằm xuống một chỗ, rồi bản thân mình tự chữa trị cho mình. Đến hôm nay các vết thương đã lên da non, nhưng chỉ trừ có Sở Vân là đi lại được, hai người kia vẫn nằm liệt giường. Chàng chăm sóc cho họ, lại tránh nói chuyện với họ nhiều để họ được yên tĩnh.

Lúc này Sở Vân bung cháo vào phòng trong cho Lê Tường thì thấy nàng đã ngồi dậy, tựa lưng vào tấm gối lót sát vách. Nàng mở to đôi mắt nhìn Sở Vân bước lại, đặt cháo lên đầu giường, rồi nhìn nàng mỉm cười đi ra, Lê Tường khẽ gọi một tiếng:

– Sở Vân!

Sở Vân vội quay lại đặt một tay lên miệng khẽ nói:

– Tiểu Tường nói ít thôi, ngủ nhiều vào, ăn nhiều vào, tắm bổ nhiều vào, đừng nghĩ bậy, đừng nổi nóng thì mới mau khoẻ được.

– Em ngủ mấy ngày rồi?

– Đại khái ba ngày gì đó, em hỏi làm gì thế?

– Thế mấy ngày ấy em cứ hôn mê hoài à?

– Phải bởi vì em mất nhiều máu lại hoạt động quá sức nên quá yếu, phải ngủ thiếp đi, vì thế em cần phải ngủ nhiều hơn.

– Vâng, anh thì tự do đi lại, còn bắt em cấm cung tại đây, không cần biết em cô đơn, em nhớ anh, em cần anh. .. chỉ có đến giờ cho ăn cho uống mà lạnh tanh không nói một câu, ném cho một nụ cười vô nghĩa.

– Không tiểu Tường em đừng nghĩ bậy, anh sợ phá vỡ sự yên tĩnh, ảnh hưởng đến tâm tư em, thật ra anh rất muốn được gần gũi em.

– Ai mà tin được, em biết anh trách em không nghe lời, gây cho anh phải vất vả nên dùng cách ấy để trả thù, để dày vò em.

– Tiểu Tường làm sao anh có thể suy nghĩ và hành động như thế được, làm sao anh lại làm cho em đau khổ được?

Thấy Lê Tường nhồm người, đưa tay lên định tranh cãi, Sở Vân vội nói:

– Đừng đừng, đừng có cử động nhiều, vết thương của em chưa liền đâu, nguy hiểm lắm, cần chú ý.

– Chú ý, nói thật nhé, em đã sớm tỉnh rồi, em mong được có anh ở bên, thế mà anh thì thế nào ấy, kỳ quái lắm, cứ như một người câm lạng ấy. Em tỉnh dậy bơ vơ, buồn bã, muốn cso anh an ủi mà anh lại như thế. Em biết, lúc này em rất xấu, anh không còn thích nữa.

Nói xong Lê Tường ôm mặt khóc đôi vai rung rung. Sở Vân lo quá, vội chạy lại ôm lấy vai nàng. Nàng vùng ra vết thương đau nhói, khiến nàng buột miệng kêu lên một tiếng. Sở Vân nói:

– Khổ không cơ chứ, con gái thật là cổ quái. Người ta làm việc tốt thì lại nghĩ lung tung, anh lo cho em mới nén tình cảm của mình, thế mà lại nghĩ là thay lòng đổi dạ.

– Anh đi đi. Anh không cần đến gần nữa. Người ta ốm đau, người ta xấu xí, không cần anh phải thương hại nữa, coi như chúng ta không hề quen biết nhau.

Sở Vân lắc đầu nhè nhẹ, đưa tay vuốt tóc nàng khẽ nói:

– Ngoan nào cục cưng của anh, đừng khóc. Quả thật nếu em tinh thần đã hoàn toàn bình phục, anh sẽ suốt ngày ở bên em, cho đến khi em chán thì thôi.

– Đừng có lém mép nữa, đừng có lừa người ta nữa, mấy ngày qua anh đã lạnh nhạt đủ rồi, chỉ nói một câu giải thích lý do, thế là đủ rồi đấy! Hừ..

Sở Vân ôm lấy vai nàng nói:

- Anh xin lỗi, anh thơm em để đền lại vậy nhé!
- Hứ đồ anh đấy, anh động vào người ta, người ta kêu lên bây giờ.

Sở Vân đưa mặt tới, làm cho Lê Tường phải nghiêng đầu né tránh sát vào tường. Sở Vân cứ chồm tới từ từ vì sợ nàng cử động mạnh, vết thương sẽ đau, Sở Vân nói:

- Mẹ ơi, em xem anh có dám không nào?

Lê Tường cố lắc đầu nhưng làm sao tránh khỏi, chàng hôn lên má rồi lên môi nàng, một lúc sau nàng khẽ đẩy Sở Vân ra, rồi nói:

- Người ta giận anh đến chết được, cắn chết anh bây giờ!
- Cắn chết, thế là hết. Chết trong miệng em, được làm quỷ phong lưu, cũng thích.

- Đồ ma quỷ.

– Tiểu Tường đừng nói nữa, đừng bao giờ buồn nữa, có thế em mới rục rở như mùa xuân.

– Sở Vân! Hình như kiếp trước chúng ta là oan gia, bây giờ nhìn thấy anh em cứ tưởng đã quen biết anh từ mấy chục năm, từ mấy trăm năm trước rồi, sao thân thuộc gần gũi đến mức như là một phần cơ thể của em vậy.

– Đúng, anh và em không bao giờ phân cách. Anh là em, em là anh, không ai ngăn cản, không ai chia cắt chúng mình được.

Sở Vân ngồi xuống bên giường, cầm tay Lê Tường vuốt tóc nàng. Lê Tường dựa đầu vào ngực chàng im lặng, họ cứ thế ngồi bên nhau rất lâu, rồi Sở Vân đặt nàng nằm xuống gối, Lê Tường hỏi:

– Trong cuộc chiến đẫm máu mấy bữa trước, nếu như em chết thì anh làm sao?

– Tường em, anh không cho phép em nói đến chữ chết. Chữ ấy đối với anh không có gì đáng quan tâm, nhưng nó không được áp dụng cho riêng em.

– Em nói là giả sử, bởi vì em không muốn chết, bởi vì chết rồi đâu có còn được gặp anh nữa. Vì thế giả sử, giả sử có điều ấy xảy ra, thì anh làm sao, nói cho em biết với.

Sở Vân cười gượng gạo nói nhỏ:

– Sau khi giết chết hết kẻ thù, đem hung thủ lột da lóc thịt chà lên từng nắm đất, sau đó điều trị vết thương cho Nghiêm đại ca thật chu đáo rồi, Tiểu Tường anh đi cùng em.

– Anh làm sao biết được em ở đâu bên thế giới bên kia?

– Vợ chồng tinh huyết thuộc về nhau, có đến một thế giới khác thì cũng tương đồng tương ứng như thế. Bất cứ ở đâu, dù là có ảnh vô hình thì chúng ta vẫn ở cùng nhau, luôn luôn bên nhau. Anh nắm tay em, em bá vai anh, Tiểu Tường bây giờ chắc em không còn giận anh nữa, không nghi ngờ anh nữa, phải không? Ôi, anh ngốc quá, anh không biết, chỉ làm cho người ta tha thiết yêu cuộc sống thì người ta mới mong được sống.

Lê Tường gật đầu, nàng hiểu Sở Vân nói gì. Nàng hối hận vì đã làm cho Sở Vân lo lắng đau khổ.

Còn Sở Vân chàng không trách Lê Tường, chàng hiểu với một người vừa khỏi vết thương mà đặc biệt là một người con gái, người ấy vô cùng khao khát được trở về sống như mọi người, không muốn có một sự phân biệt đối xử nào cả, bởi vì cần có sự gần gũi, yêu thương sự hoà nhập của mình đối với đời thường thì họ mới yêu cuộc sống. Và có yêu cuộc sống thì họ mới quyết tâm phấn đấu để mau trở về với cuộc sống đời thường.